

סיכומון לפרק כ':

דוד שולח את עמשא לקרוא לשבט יהודה שיהיו איתו (עם ישראל הולך אחרי שבע בן בכרי). בדרך, יואב פוגש את עמשא, מתקרב לנשק את זקנו והורג אותו. יואב ממשיך במרדף אחרי שבע בן בכרי. הוא מגיע לאבלה בית המעכה ומתכוון למלחמה, אך, אישה אחת חכמה אומרת לו – למה תילחם ותהרוג את אנשי העיר? אנחנו נהרוג את שבע בן בכרי ונשליך אליך את ראשו מהמגדל. יואב מסכים ואכן, היא עושה כך. יואב תוקע בשופר כסימן לסיום המרדף.

פרק כ"א:

יש רעב בארץ במשך 3 שנים רצופות. דוד פונה לה' ושואלו על מה הרעב. עונה ה' – על שאול שנקבר בהיחבא ללא הספד מכובד ועל ששאל הרג את נוב עיר הכהנים וכן שהרג מספר גבעונים שהיו בנוב ללא סיבה.

דוד קורא לגבעונים (שאל הרג כי קינא לבני ישראל ויהודה ודוד רוצה לבקש את סליחתם, אך לגבעונים אין את מידותיהם של עמ"י – ביישנים, רחמנים וגומלי חסדים ולכן, תגובתם קשה) ושואלם – כיצד יכול לכפר על העוון שהרגו בהם? עונים הגבעונים – כסף וזהב אנו לא צריכים וגם איננו רוצים להרוג סתם אדם מעמ"י. שואלם שוב דוד – מה נעשה לכם כדי שיכופר העוון? עונים הגבעונים – אנו רוצים שבעה מבני שאול שפגע בנו ואנו נתלה אותם בגבעת שאול. דוד מסכים. דוד לא נותן להם את מפיבושת, בגלל הברית בינו ליהונתן, אך הוא לוקח את שני בני רצפה בת איה ואת חמשת בני מיכל בת שאול. הגבעונים תולים אותם והתקופה, היא ימי ניסן – מתחיל להיות מזג אוויר חם.

לאחר תלייתם, רצפה בת איה לוקחת מים ושופכת עליהם על מנת שבשרם לא ייסדק מהשמש (בזיון המת) וכן, היא מונעת מעוף השמים ומחיות הארץ להתקרב לגופות. את כל זה היא עושה תקופה ארוכה – עד ימי תשרי.

מספרים לדוד על מעשיה והוא לוקח את גופות שאול ויהונתן, וכן את 7 צאצאי שאול וקוברים אותם בצ'לע שבארץ בנימין.

לאחר מכן, ה' מוריד לארץ גשם (לאחר הרעב הגדול).

יש מלחמה בין ישראל לפלישתים. פלשתי אחד מנסה להרוג דווקא את דוד.

אבישי בן צרויה ודוד הורגים אותו ומאז – לא מסכימים שדוד יצא למלחמה כדי שלא ימות חס וחלילה.

בסוף הפרק, מסופר על מספר מספר הרוגים מהפלישתים ומי הרגם :

סִבְכִי החושתי הרג את סָף מילידי הַרְפָּה, אלחנן בן יערי הורג את גלית הגיתי, יהונתן בן שמעי (אח של דוד) הורג את איש מדון שהיו לו 6 אצבעות בכל יד ובכל רגל.